

На 3 ноемврий 11 полкъ имаше вече 1100 человекъ заболѣли отъ гастроинтерия и холера, а то бѣше повече отъ четвъртината. Никакви санитарни мѣрки не бѣха въ състояние да ограничатъ страшнитѣ размѣри, които вземаше този ненадѣнъ и невидимъ врагъ. А страшна бѣше смъртта отъ тази болестъ. Заболѣлитѣ войници извиваха сърдцераздирателно размжтенитѣ си очи и благославяха убититѣ си отъ куршуми другари въ миналитѣ боеве. Единъ невидимъ бациль, стана страшенъ за ония хора, които не мигваха и отъ най-дивитѣ анадолски зейбеци.

Всѣки день умираха десетки войници. Селото Тарфа най-правилно може да се нарече гробницата на 11 полкъ. Дружинитѣ се топѣха като снѣжни топки подъ слънчеви лъчи. Най-добритѣ хора умираха при тежката мжка, че умиратъ ей тъй, на халосъ! . . .

Поклонъ предъ Тарфа —гробницата на полка! Тамъ сж безкрѣстнитѣ гробове на 168 храбри синове на България, които паднаха, сразени отъ най-опасния противникъ какъвто българина знай — холерата. . . .

На 3 ноемврий къмъ 10 часа вечерята полка получи заповѣдь за настѣпление, като държи лѣвата страна на 24 п. полкъ, съ краенъ обектъ— неприятелскитѣ укрепления „Дели-Юнузь и „Османъ-Чаиръ“.

Съгласно тази заповѣдь, въ 5 часа сутринята на 4 ноемврий, полка настѣпи отъ позицията си при с. Тарфа съ 2 и 4 дружини въ бойна часть, а 3-а дружина, полкова поддрѣжка. 1-а дружина поддрѣжаше бригадата.

Студенъ вѣтъръ брулеше гжстата и непроходима гора отъ бодливи храсти, които шибахъ немилостиво настѣпващитѣ мълчаливи дружини.

Ротитѣ отъ бойната часть настѣпиха по взводно по единъ съ силни предни патрули. 4-а дружина се бѣ насочила по гребена съ тритѣ височини, които се спущаха отъ северъ къмъ югъ и представлявахъ удобни горски позиции. Въ дѣсно отъ тази дружина бѣше 2-та, която държеше връзка съ 24 п. полкъ. На последната височина, срещу 4-а дружина, неприятеля откри огънь. Малки предни части, вѣроятнo патрули за разузнаване, откриха рѣдкъ огънь и се оттеглиха. Полка продължи своето движение надолу къмъ рѣката, която минава презъ село Лазаркьой и се втича въ езеро Деркосъ. Като се изравни съ Чифлика, отъ противоположния гористъ гребенъ и отвждъ рѣката се откри силенъ неприятелски огънь.

14 рота, достигнала вече до кжщитѣ, атакува и отблъсна една неприятелска полурота и я принуди да се прибере въ Чифлика. Тукъ падна геройски подпоручикъ Захариевъ. Ротитѣ отъ 4-а дружина заведоха борба за овладяване Чифлика. Обаче, срещу смѣлитѣ турци трѣбваше да се води дълга и трудна борба.